

Lauxbanj Cengjhwet

Seizneix, lingz dienhvah bangunhsiz yiengj lo. Ginh suhgi cingq youq dieggut cienqnduq mbouj siengj ciep dienhvah. Song ngoenz neix gij dienhvah dwk daeuj haenx cungj dwg hawj gienh saeh geujheux mbouj cingcuj neix nyauxluenh. Lingz dienhvah yiengj geij baez le, misuh haeujdaeuj ciep, de sikhaek yiemzsuk hwnjdaeuj, dawz dienhvah gyau hawj Ginh suhgi, singdaemq naeuz: “Linz fuswngjcangj ra mwngz.”

Ginh suhgi ciep aeu vahdoengz: “Linz fuswngjcangj ma, dwg gou, gou cingq dingq dwk ne!”

Gij singyaem baihaenx: “Laujginh a, dingqgangj mwngz cingq vih gij vwndiz mingzcoh yenjyenz okguk nauh dwk gyaeujdot?”

“Mwngz hix rox lo?”

“Baenzlawz mbouj rox ne? Vuz Caijyaz cix dwg hekqviq laujswngjcangj a!”

“De cam gvaq gienh saeh neix la?” Ginh suhgi doeksaet dangqmaz, aenvih boux laujswngjcangj ngamq lizyauh neix, gaxgonq dwg raebgwnz laux daezswng de.

“Mboujdan dwg de, lij miz Cenz suhgi swngjvejie raeuz hix cam gou gienh saeh neix.”

“Cenz suhgi? De hix roxnaj Vuz Caijyaz?”

“Haenx cix mbouj itdingh. Hoeng Lauz fusicangj sou dwg bouxvunz aen dihdui daihsam Cenz suhgi daegbied yawjnaek, neix hix dwg gij baexmaed goenghai lo.”

“O……” Ginh suhgi seizneix moenghmangh lo, de daengx ndang unqnem gyad laemx youq gwnz daengqcienj, itseiz gangj mbouj ok vah lo.

“Gaej dawz de yawj baenz saeh iq a! Vwnzyigai dwg aen bumwnz daegbied ndeu, gij bonjsaeh yenjyenz ak hix daegbied, gyoengqde miz mingzdaeuz、miz caizhangz、miz hozdung naengzlig, dangyienz gyahwnj naj hix loq na, gizlawz mbouj gamj roemx, gauj mbouj ndei caen gauxca gij hong raeuz ne!”

“Neix……Neix……” Gou baenzlawz guh ne? Ginh suhgi nyinhnaeuz swhgeij caen mbouj miz banhfap lo,“cingj Linz fuswngjcangj bang gou siengj banhfap.”

“Ha……Mwngz bouxak neix, hix deng song boux yenjyenz iq hwk lo! Gizsaed gig genjdanh ma! Baezneix okguk biujyienj, mwngz couh hawj songde caez bae couh ndaej luma?”

“Baenzneix……?”

“Dawz bouxwnq gemj okdaeuj ma!”

“Aen mingznggeg ndeu doiqwngq boux vunz ndeu ha!”

“Baenzneix couh gemjnoix boux fudonzcangj

后台老板

□ Couh Minzein sij Vangz Gyanghmyauz hoiz

□周民震 著 王江苗 译

这时，办公桌上的电话铃响了。正在困境中徘徊的金书记不想再接电话，这两天来的电话总是给这件缠绕不清的事添乱。电话铃响了几下，秘书进来接了，他立时严肃起来，把电话交给金书记，轻声地说：“林副省长找你。”金书记接过了话筒：“林副省长吗，是我，我在听着呢！”

对方的声音：“老金呀，听说你们那里为出国演出名单问题闹得不可开交？”

“你也知道了？”

“怎能不知道呢？吴彩霞可是我们老省长的座上客啊！”

“他过问这件事了？”金书记大为惊讶，因为这位刚刚离休的老省长，原是一手提拔他的老上司。

“不但是他，还有我们省委钱书记也问我这件事。”

“钱书记？他也认识吴彩霞？”

“那倒不一定。可你们的劳副市长是钱书记特别赏识的第三梯队人物，这也是公开的秘密了。”

“哦……”金书记此时傻了眼，他整个身子全瘫在转椅上，一时说不出话来。

“别把它看成小事啊！文艺界可是个特殊的部门，演员通天的本事也是特殊的，他们有名气，有才艺，有活动能力，当然加上脸皮也厚点儿，哪里不敢闯，搞不好还真干扰我们的工作呢！”

“那……那……我该怎么办呢？”金书记自认无能为力了，“请林副省长替我想个办法。”

“哈……你这个能人，也让两个小演员给治住了！其实很简单嘛！这次出国演出，你就让她们两个都去不就行了吗？”

“那……？”

“把别的人拉一个下来嘛！”

“一个萝卜一个坑啊！”

“那就把出国团的副团长呀顾问呀减少一个，领导干部嘛，要顾全大局，这点步都不能让？可以下次再给他一个机会弥补嘛。”

“好！好！”金书记似乎得救似的大声说，“还是林副省长高明。”

“别来这套，赶快把这件事办好。你听说过吗？曾有两个全国著名演员闹矛盾，还是由中央领导同志亲自做工作才解决的呀。”

金书记放下了电话，心情豁然开朗，马上把秘书叫了进来，让他认真记下他的最新指示。

金书记俨然像发表公报般一字一顿地说：“请通知外经委和文化局，决定吴彩霞和文小菲两人都参加演唱小组随市经贸展销团出访。”

秘书拿着笔记本和笔愣愣地望着金书记：“书记，前天不是通知两个都取消了吗？”

“前天？这是今天！事物在不断地发展变化，对立和统一，你学过辩证法吗？”

“那……”秘书噤着问，“那以后还会不会再发展变化，又来个对立统一？”

“这是最后的决定，是断然措施！你告诉所有有关部门和同志，以后谁也不准因这件事再来找我了！”

“是。”秘书在笔记本记上之后便轻步出去了。

金书记长长地吁了一口气，双目紧闭，以手抵额，他已经心力交瘁了。

这一天果然没有任何关于这件事的麻烦来打扰他，他感受到一种从未有过的解脱。下班了，他打算回去好好地吃顿安然饭，睡上个清净觉，但愿永远不要再见到和听到通天演员们的纠纷。

回到家里，屁股还未坐下来，金夫人就兴匆匆地跑来说：“下午吴彩霞和文小菲分别来了。”

“她们？又来了？又有什么麻烦？”

金书记大惊失色，几乎要晕了过去。

金夫人笑道：“不要以为人家一来就是找麻烦的。”然后指着客厅的两大袋礼品说，“送礼品来感谢你的。”

“我，我才不要她们感谢！”金书记几乎用哭泣的音调喊道，“马上派人把礼品送回去。怎么搞的！事情已经结束了，还没完没了地纠缠我，好像不把我整死她们不甘心似的。”

金夫人说：“看你没一点人情味儿。她们说，金书记人真好，他才真是我的后台老板！”

“啊！谁说的？”

“她们两个都这样说的。”

金书记头轰地一响，跌坐在沙发上，说不出话来。

金夫人吓了一跳，过来摸摸他的额头，说：“你咋啦？”

金书记喃喃地自语道：“我决不做谁的后台老板，我自己也没有什么后台老板。我恨死那些当后台老板的……什么时候，我们共产党内人民政府里没有人去当别人的后台老板，那时天下就太平了……”

(14 完)

ndeu ha guvwn ndeu ha aen duenz okguk haenx, lingjdauj ganbu ma, aeu goq daengz daengxbuenz, di saeh neix cungj mbouj ndaej nyienh? Ndaej baezlaeng caiq hawj de bouj ma.”

“Ndei! Ndei!” Ginh suhgi lumjnaeuz ndaej gouq nei daihsing naeuz, “dauqdaej dwg Linz fuswngjcangj lai ak.”

“Gaej gangj dem lo, vaiq di banh ndei saehcingz. Mwngz dingqgangj luma? Gaenq miz song boux yenjyenz daengx guk mizmingz haenx nauh ngaekngeu, lij dwg youz Cunghyangh lingjdauj caenndang guh gunghcoz cijndaej gaijgez ha.”

Ginh suhgi cuengq roengz dienhvah, simcingz sawqmwh sangjswt, sikhaek heuh misuh haeujdaeuj, hawj de nyinhcaen geiq gij cijsi ceiq moq de.

Ginh suhgi lumjnaeuz fatbiuj goengbauq nei baenz cih baenz cih naeuz: “Cingj dunghcih vainginhvejie caeuq vwnzvagiz: Gietdingh Vuz Caijyaz caeuq Vwnz Siujfeih song boux cungj camgya yienjciengq siujcuj gaenriengz siginghmou canjsiuhdonz ok guk.”

Misuh dawz bonjbitgeiq caeuq bit ngawhngwd yawj Ginh suhgi: “Suhgi, ngoenzbonz mbouj dwg dunghcih song boux cungj siubae ma?”

“Ngoenzbonz? Neix dwg ngoenzneix! Saehfaed cingq mboujduenh fazcanj bienqvaq, doiqdingj caeuq doengjit, mwngz hag gvaq bencwngefaz lwi?”

“Neix……” Misuh miz di yaek gangj yaek cam, “baezlaeng lij miz mbouj miz caiq fazcanj bienqvaq, youh linqh doiqdingj doengjit?”

“Neix dwg gij gietdingh doeksat, dwg gij cosih byoengqbyat! Mwngz naeuz sojmiz mizgven bumwnz caeuq dungzci, baezlaeng bouxlawz hix mbouj ndaej aenvih gienh saeh neix caiq daeuj ra gou dem lo!”

“Rox lo.” Misuh geiq hwnj ndaw bonjbitgeiq le couh menhmenh byaij okbae.

Ginh suhgi danq gaemz heiq raezrangh ndeu, laep lwgda, aeu fwngz daemx najbyak, de caen naetnaiq raixcaix.

Ngoenz neix caen mbouj miz gijmaz mazfanz gvendaengz gienh saeh neix daeuj gauxca de, de coengzlaiz mboujcaengz roxnyinh yienghneix gej-duet. Roengzban le, de dajsuenq baema gwn donq haeux an’ onj ndeu, soengswt ninz baez ndeu, maqmuengh ciengxlwenx gaej raen caeuq dingq-daengz gyoengq yenjyenz bonjsaeh ak haenx cengnauh.

Dauq daengz ranz, de caengz ndaej naengh roengzdaeuj, mehyah de couh angqfwngfwng buet gvaqdaeuj, naeuz: “Banringzgvaq Vuz Caijyaz caeuq Vwnz Siujfeih cungj daeuj daengz lo.”

“Gyoengqde? Youh daeuj lo? Youh miz gijmaz mazfanz?” Ginh suhgi deng hwk dwk saeknaj bienq liux, ca di dem couh ngunh lo.

Mehyah de riu naeuz: “Gaej laihaeuz vunz daeuj cungj dwg ra mazfanz bw.” Yienzhaeuh vix dwk song aen daeh huqlaex ndaw ding naeuz: “Dwg soengq huqlaex daeuj docih mwngz.”

“Gou, gou cix mbouj aeu gyoengqde docih!”

Gij sing Ginh suhgi lumj sing daej nei hemq naeuz: “Sikhaek baij vunz soengq huqlaex dauqbae. Vih gijmaz! Saehcingz gaenq gietsat, lij mbouj dingz mbouj duenh daeuj gienjgeuj gou, lumjnaeuz mbouj loengh gou dai bae gyoengqde couh mbouj gamsim.”

Mehyah de naeuz: “Yawj mwngz mbouj miz saek di cingzngeih. Gyoengqde naeuz, Ginh suhgi caen ndei, de cij dwg boux lauxbanj cengjhwet raeuz.”

“A! Bouxlawz naeuz?”

“Songde cungj yienghneix naeuz.”

Aen gyaeuj Ginh suhgi vung’ vung yiengj baez ndeu, de gyadnaengh youq gwnz sahfaz, gangj mbouj ok vah lo.

Mehyah de doeksaetyat, gvaqdaeuj lumhlumh najbyak de, naeuz: “Mwngz baenzlawz la?”

Ginh suhgi gag gangj gag naeuz: “Gou baenz-baenz cungj mbouj guh lauxbanj daemxhwet boux-lawz, gou swhgeij hix mbouj miz gijmaz lauxbanj daemxhwet. Gou haemz dai gij vunz dang lauxbanj daemxhwet haenx……Seizlawz, ndaw gungcanj-dangj yinzminz cwngfuj raeuz mbouj miz vunz bae dang lauxbanj daemxhwet bouxwnq, seizhaenx lajmbwn couh daihbingz lo……”

(14 sat)